

Slovo úvodem ke konferenci Dějiny staveb 2014

Vážení přítomní,

stojíme (tedy většinou sedíme) na prahu již 15. nečtinské konference a současně si připomínáme letošní významná poměrně kulatá výročí, vztahující se k činnosti Klubu Augusta Sedláčka – 30 let od založení a 25 let edice klubové tiskoviny Hláška. Dovolte, abych se hned v úvodu omluvil, protože mě pro tento výroční proslov nějak nenapadlo nic veselého. Na poněkud pochmurném pocitu se zřejmě podepsalo, že jsem byl požádán o předsednictví jednak jako jeden z otců zakladatelů, ale současně nepochybně jako zřejmě nejstarší žijící účastník této konference (alespoň pokud mezitím nedorazil František Kašička). Jestli se takovéto pozice dožijete, asi vám také nebude do zpěvu (teď se vám to ještě směje).

Ke zdraví Klubu se necítím příliš povolán, protože aktivní část zakládání i ediční činnosti spočívala zejména na bedrech několika plzeňských protagonistů a já jsem ji sledoval spíše zpovzdálí. O to větší je ale moje úcta k lidem, kteří dokázali „držet a udržet fangli“ navzdory nepřízní doby, osobním problémům i vlastně podstatným životním ztrátám v okruhu neaktivnějších hybatelů. Já v jejich situaci bych mnohokrát s věcí praštil a mohl se vymlouvat, že ostatní jsou blbí a nechápou naše krásné myšlenky – oni to ale všechno vydrželi a snaží se stále i za nás. Děkujeme.

Alespoň v jedné věci bychom ale jim a Klubu mohli pomoci. Důležitá pro existenci a činnost Klubu je totiž nejen neutuchající tahounská práce vedení a dalších členů, ale také formální členství (protože počet členů například hraje významnou roli při boji o různé dotace). A protože se mladí odborníci a zájemci o historickou architekturu do Klubu nehlásí – spíše asi z pohodlnosti, protože z výhod jeho činnosti se dá čerpat i bez členství – tak členů ubývá, ubývají i dotace, a tudíž třeba i peníze na vydávání Hlášky.

Přiznám se, že se právě pro nabádání k řádnému členství necítím patřičně oprávněn zejména proto, že jsem určitě nepatřil a nepatřím ke vzorným členům: pokud se pamatuji, byl jsem před časem vyloučen z pražské pobočky Klubu pro neplacení členských příspěvků a v plzeňské organizaci přežívám jen proto, že to za mne zdejší přátelé zaplatí a pak se vyrovnáváme většinou právě tady na konferenci. Letošek je ale shodou okolností výjimkou, protože jsem chtěl být svědomitější a můj doklad o zaplacení se cestou do Plzně křížil se zprávou Petra Mikoty o tom, že to za mě uhradil jako obvykle. Mám tedy zaplacené dokonce dvakrát – nesmíme to zapomenout vyřešit (což by mělo být snadné – čtyři piva). Přeji tedy Klubu Augusta Sedláčka, aby neumírali starí svědomitě platící členové, hrnuli se stejně svědomití a odborně zdatní noví členové mladí a aby se pro vedoucí představitele Klubu měnila jejich činnost vůči členům i vůči státní správě a dalším donátorům v permanentní radost. Přihlášky do Klubu vám vydá Petr Mikota.

Teď ještě několik slov ke konferencím. V době, kdy se téměř všechno rychle a neustále mění, se zdá skoro neuvěřitelné, že se tu scházíme od počátku konání těchto akcí

vlastně stále stejně a poměrně spokojeně. O případných problémech a potřebách změn diskutujeme každoročně mezi viditelnými i méně patrnými organizátory těchto setkání a kupodivu máme stále pocit, že termín, čas a hlavně charakter konference jsme nastavili hned na počátku do té míry správně, že není třeba nic zásadního měnit. Můžeme se ale mýlit (ostatně jak známo, vlastní děti – zejména do 15 let věku – připadají rodičům většinou krásné a mimořádně inteligentní); prosíme tedy o upozornění, pokud nějaký problém nevidíme. Já osobně mám jen někdy pocit, že horší část referátů je někdy horší, než bývala v minulosti, a že by pro jejich autory měla být cesta k otištění příspěvku více trnitá. Rozumní oponenti mi ale namítají, že za takový pocit může nastupující stařecká nedůtklivost a tendence vidět příliš mnoho jevů zbytečně černě. Byl bych samozřejmě rád, kdyby to byla pravda.

V Nečtinech se zatím nijak výrazně neprojevuje ani syndrom tzv. konferenční turistiky, i když tu přítomen je a pozná se poměrně snadno podle procenta denních spáčů. Těm účastníkům, kteří přijeli na konferenci kvůli dějinám staveb, to naštěstí příliš nevadí, protože v noci stejně dodělávají referáty.

Pokud ale necháme stranou zmíněné problémy, musím připustit, že v některých letech se moje špatné zážitky z konference omezují opravdu jen na setkání s linkovaným nebo dokonce čtverečkovým blůčkem, který dostáváme od pořadatelů na poznámky. Když už hovořím o této strašlivé věci: rozumět se tomu dá jenom tak, že jsou takové blůčky levnější než nepotištěné (nebo se možná dávají zadarmo – anebo distributoři odběratele dokonce uplácejí, když si jich vezmou větší počet?). To by ale bylo nepochopitelné z ekonomického hlediska, protože barva na čtverečky i jejich tištění přece musí něco stát, takže nepotištěný papír by měl být levnější. Ale nesrozumitelné momenty a záhady přece k naší práci kolem historických staveb patří, takže jistě dokážeme žít i s tajemstvím čtverečkových papírů. Ostatně letos jako by Petr tušil, že situace už spěje ke krizi, dostali jsme blůčky bez čtverečků, pouze s linkami, a někteří šťastlivci dokonce s papírem čistým (děkuji Romanu Tykalovi, který si se mnou po mé úvodní řeči nezištně vyměnil svůj čistý blok za můj linkovaný). Temné zážitky s poznámkovými bloky jsou nicméně bohatě vyváženy dnes již zažitým institutem přesnídávkových koláčků (zejména makových). Troufám si předpokládat, že touha po této laskomině může v některých případech tvořit hlavní motor při snaze o účast na konferenci.

Děkuji za pozornost a prohlašuji letošní patnáctou konferenci za zahájenou.

Jiří Škabrada